

SPOJ

NÁS

„VY HO SVATOŘEČTE!“
(sv. Jan Pavel II.)

ŘT 2017

ŘÍJNOVÝ TÝDEN 2017

„VY HO SVATOŘEČTE!“ (SV. JAN PAVEL II.)

Prostředky k uskutečnění:

POZNÁNÍ OTCE A ZAKLADATELE

- četba (např. 15 minut denně)
- živě pracovat s materiály (pravidelně; společně; rozjímat; metoda sedmi kroků - viz níže)

VZTAH K P. KENTENICHOVI

- trávit s ním čas
- obracet se na něj v modlitbě
- svědčit o jeho působení a prosit o svatořečení

NÁSLEDOVAT POSTOJE P. KENTENICHA

- modlit se k Duchu Svatému, umět čekat a ve správnou chvíli se rozhodnout
- učit se jako on spolupracovat s Duchem Svatým

PO STOPÁCH P. KENTENICHA

- (duchovní) pouť do Schönstattu, Dachau, Belmonte, Milwaukee, Ingolstadtu...

BÝT RODINOU P. KENTENICHA

- pokračování v modlitbě za vylosovanou složku (předat si zkušenosti)
- umět se omluvit a odpustit (např. ve farnosti)
- ve 12:00 hodin si uvědomit, že jsem součástí Schönstattu (event. modlitba polední hodinky)

Duchovní podpora Belmonte (symboly rámu pro MTA, kříže, Pražské Jezulátko v české místnosti)

Doporučená literatura:

- novéna „ANO Otče“ - k dispozici u sester, např. pro farnost, známé, přátelé
- Spojení s otcem - P. Peter Wolf
- „Vždycky to šlo dobře“ - texty P. Kentenicha
- další doporučená literatura je uvedena na webových stránkách

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI,

připravili jsme pro Vás speciální číslo Spoj nás o letošním Říjnovém týdnu, který proběhl v Rokoli 19. - 22. října. Toto „extra“ číslo je pouze v elektronické podobě, a to proto, abyste ho dostali co nejdřív a mohli žít hned z proudu, který vyšel ze setkání.

Speciální číslo vychází ve dvou verzích: jedna je barevná a obsahuje více grafiky. Tu si můžete například stáhnout na počítač, nebo ji mít u sebe v telefonu. Druhá verze je černobílá a zjednodušená pro tisk.

*Snad Vám speciální číslo udělá radost a přinese mnoho inspirací a požehnání.
Redakční tým Spoj nás*

JAKÉ TO BYLO...

Letošní Říjnový týden byl pro nás premiérou. Od ledna letošního roku jsme byli s manželkou jmenováni představený-

mi České delegatury institutu rodin a spolu s jinými „oficiálními“ povinnostmi „z titulu funkce“ jsme se měli zúčastnit i říjnového týdne. Ale protože počet dnů dovolené není do nekonečna nafukovací, nemohli jsme jet na celou dobu oba.

Říjnový týden jsem vždycky vnímal zpozdálí. Zblízka pak maximálně sobotní „otevřenou“ přednášku a to jen tehdy, když byl zrovna čas. Vnímal jsem, že Říjnový týden je „to něco“, co připravuje směřování života celé schönstattské rodiny na další rok až víc :-). Takové vrcholné strategické zasedání rady moudrých. Těch, kteří vědí, kteří žijí naši spiritualitu naplno, „šéfů“, představených... A najednou jsme současně. A zároveň nevíme co a jak. Jak vlastně takový Říjnový týden probíhá zevnitř? Když mě Hanka Nejerálová oslovila, abychom vedli jednu z pracovních skupinek, začali jsme tušit. Tak budou tam pracovní skupinky. Pohoda. To znám. Z kurzu, delegatury a i v práci to je téměř každodenní chleba. Tak to by mohlo jít. Pak dorazil program: mše svaté, sdílení, modlitby, přednášky P. Wolfa, pracovní skupinky, adorace a sobota - zábavný rodinný večer v režii mužské a dívčí mládeže...

Jen toho volna po obědě by mohlo být méně. Co budu ty skoro tři hodiny dělat? I tento čas však měl svůj velký smysl. V pátek jsem tak mohl vyzvednout našeho nejstaršího, který se stal jedním z delegátů Říjnového týdne za mužskou mládež u vlaku a ve zbývajících volných chvílích a chvílkách... díky moc Vám všem, se kterými jsem se mohl potkat. Díky za rozhovory, hloubku, upřímnost...

A jaký vlastně ten letošní Říjnový týden byl? Dost těžko se to popisuje, zhodnocuje a ještě hůř srovnává. Jedním slovem to bylo intenzivní. Pracovně, duchovně, rozhovorově... Obě přednášky P. Wolfa nebudu popisovat. Byly... tak intenzivní... a... vždyť se do nich ponořte sami. Překlad najdete v tomto sborníku. Kdo znáte někte-

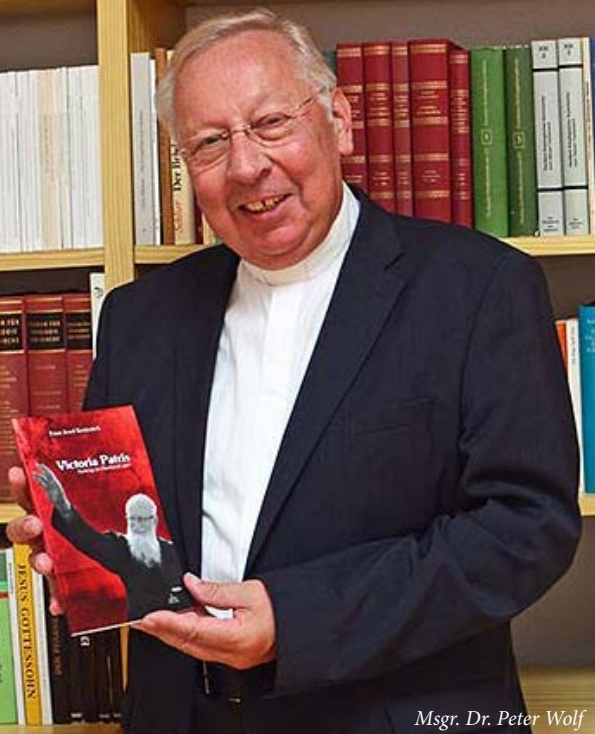
rou z jeho knih, pak je stejný naživo i „na papíře“. Je svůj a je to síla. Výstupy z Říjnového týdne již znáte, takže můžete vnímat, že tam byl - Duch svatý. Co tedy říct více? Možná jen pár postřehů:

Práce ve skupince: Ještě nikdy jsem nepracoval se skupinkou tak různorodou - generačně - od čerstvé plnoletosti přes několik generací, vzdělanostně, zkušenostně, ale přesto tak jednotnou - myšlenkově, názorově. Jeden nabídne myšlenku, druhý rozvede, doplní o vlastní zkušenosti a třeba i úplně nesouhlasí, ale vše v úctě, s ohledem na druhého - jako v úzké rodině. Děkuji všem ve „své“ skupince za jednotu, otevřenost, odvahu se sdílet.

Zábavný - rodinný - večer byl ve formě Schönstattského kvízu připraveného mládeží. Víte, jaká je vzdálenost od poutního domu ke kapličky Betlém? Jaké jsou rozměry kapličky Betlém, přesné souřadnice původní kapličky či kolik sodálů uzavřelo úmluvu lásky 18. 10. 1914? Do tohoto lítého boje se zapojili všichni delegáti a věk ani (duchovní) stav od nevědomosti nechránil. Naštěstí pro naši nejmenší skupinku byl vyhlášen pouze vítěz a pak už jen medailová místa a nám bronz velmi slušel.

V závěrečném kolečku pak bylo nejčastěji skloňovaným tématem působení mládeže na Říjnovém týdnu. Jejich radost, nadšení, opravdovost, hloubka. A všichni mi mluvili z duše. Občas je dobré je zažít „v akci“, v jiném prostředí, mimo domov.

Marek Pur

Msgr. Dr. Peter Wolf

CO SPOJUJE NAŠEHO OTCE S BELMONTE

1. přednáška při Říjnovém týdnu 2017 v Rokoli (pátek 20. 10. 2017)

Milá česká schönstattská rodino!

Je pro mě velkou radostí, že dnes mohu k Vám jako české schönstattské rodině promluvit o Belmonte. Cítím se být s Vámi už mnoho let spojen ve velkém slibu, který naše Generální presidium mezinárodního Schönstattského hnutí dalo našemu otci k jeho 80. narozeninám. Můj spolubratr František (mysleno P. František Jirásek, farář v Děčíně) tam často přebýval a mnoho z Vás pozval a přivedl do Říma. Vy jste jako první země našeho velkého mezinárodního Schönstattského hnutí

umožnili vstup do české místnosti v Domě patera Kentenicha. Za to všechno bych Vám chtěl vyslovit srdečné uznání a dík. Už jenom čtyři týdny zbývá do vysvěcení a otevření (16. 11. 2017). Rád využívám příležitosti vyjádřit slovy, co našeho otce s Belmonte spojuje.

„POCHOD NA ŘÍM“

Náš otec chtěl už dříve přinést MTA a její svatyňku do Říma. Již v roce mého narození 1947 pater Kentenich poprvé cestoval do Říma a při této příležitosti hledal ve Věčném městě pozemek pro schönstattskou svatyňku. Přišel do Říma jako zakladatel, který by „vědomě mohl hlouběji navázat spojení mezi Schönstattem a papežem, aby tak zajistil zakončení se skálou Petrovou, církví a plodností Schönstattu“ (P. K. 1947). Od doby koncentračního tábora je nejhluběji přesvědčen o „vpádu Božského do dějin Schönstattu“ a vidí Schönstatt v paralele k velkým zakládáním (řeholních) řádů v historii církve. Náš otec byl v Římě desítkrát. V kontextu poutních pochodů svazu do Říma hovoří plně uchvácen posláním o svém „pochodu na Řím“. (V historii „Pochod na Řím“ byl pochod 25 tisíc Mussoliniho přívrženců - tzv. Černých košil - na Řím, který přiměl 28. 10. 1922 krále Viktora Emanuela III. předat vládu do rukou Mussoliniho. Pozor však, tento pojem „Pochod na Řím“ má v tomto schönstattském pojetí úplně jiný význam! Byl totiž v době vyhnanství P. Kentenicha použit pro pojmenování poutí schönstattáků do Říma, ve smyslu „Jděte do Říma!“, „Pochodujte na Řím!“ a dobudte jej pro Schönstatt. Během exilu tak konali zejména kněží z institutu sch. diecézních kněží mnohé poutě do Říma - Belmonte. Většinou tam přijeli autobusy s německou SPZ a modlili se na kraji velkoměsta, na tom pozemku na Via di Boccea sporadicky zarostlém keři, kde

nic nebylo, takže se kolemjdoucí Římané, kteří se tam občas vyskytli, domnívali, že se tam zřejmě Němci modlí za své padlé z II. světové války. Oni se však modlili za tyto poutě obětováni za poslání Schönstattu v církvi, za návrat P. Kentenicha z exilu, za vybudování schönstattského mezinárodního centra v Římě. Pro jejich úsilí v tomto ohledu a věrnost ideálu Belmonte svědčil P. Kentenich po návratu z USA správu Belmonte a úkoly s tím související právě institutu diecézních kněží.) Nejnapínavější a pro naši otázku nejdůležitější je pobyt v Římě na konci koncilu.

Telegram z 13. září povolal našeho otce do Říma a nikdo jej prý neměl odeslat ani z generalátu Pallottinů ani z Vatikánu. Byly to týdny plné rozčilení a jednání, která byla pro Schönstatt vysoce nebezpečná. Při zpětném pohledu náš otec prohlásil: „Ten telegram přinesl rodině téměř smrt!“ V prvním momentě ho (rozuměj P. Kentenicha) v září chtěli poslat zpět do Milwaukee. Posléze 20. října však došlo ve Svatém oficiu v komisi kardinálů k rozhodnutí: předat „kauzu Kentenich“ zpět Kongregaci pro náboženství. Tím se tato záležitost pro oficiu stala bezpředmětnou. (Svaté oficium - neboli Posvátná kongregace Svatého officia - (z níž se vyvinula dnešní Kongregace pro nauku víry) byla kongregace, jejímž úkolem byla ochrana katolického učení před herezemi. Kongregace pro náboženství má jiná, mírnější měřítka, a proto postoupením „případu Kentenich“ Kongregaci pro náboženství z jejího pohledu pominuly důvody k exilu P. Kentenicha a on byl osvobozen.) O dva dny později 22. října papež Pavel VI. toto rozhodnutí kardinálů potvrdil. Tímto rozhodnutím skončila doba exilu. Bylo to přesně na den 14 roků. O osm dní později bylo toto rozhodnu-

tí publikováno a tím se stalo pravomocným. Tak se stal náš otec opět svobodným.

DAR K 80. NAROZENINÁM ZAKLADATELE

V radosti z tohoto rozhodného obratu oslavil náš otec své 80. narozeniny v kruhu Generálního presidia a několika biskupů. Právě při této oslavě narozenin 16. listopadu 1965 předal světící biskup Heinrich Tenhumberg (biskup münsterský byl účastníkem zasedání II. vatikánského koncilu) jako předseda Generálního presidia našemu zakladateli podnos se svatyňkou, zhotovenou z lepenky, a dům spolu se slibem Generálního presidia, že v Římě postaví svatyňku a centrum. Předem o tomto záměru se zakladatelem hovořil a informoval ho o rozhovorech v Generálním presidiu a v jiných kruzích. Spontánní odpověď P. Kentenicha zněla: „Takový dar bych rád ihned přijal“ (viz Římský deník 23. 10. 1965). Odpoledne v den narozenin pak spolu jeli na pozemek na Via di Boccea, který sestry již delší čas předtím získaly a vlastně jej již opět chtěly prodat.

„ZAKLÁDACÍ LISTINA“ PRO BELMONTE

Příští den (17. 12. 1964) zahájil náš otec tzv. Římské přednášky, které byly později vytisknuty ve čtyřech svazcích. Nikdy v celé zakladatelské historii nebyl náš otec tak dlouho s Generálním presidiem pospolu. Současně se v Římě shromáždil II. vatikánský koncil k poslednímu zasedání. V Generálním presidiu se shodli, že v závěrečný den koncilu (8. 12. 1965) se provede symbolické uložení základního kamene pro slíbenou římskou svatyňku. Náš otec této příležitosti využil ke zcela programové přednášce o obrazu nové církve, jak jej navrhl koncil.

Při této přednášce navázal pater Kantenich na dění na náměstí Sv. Petra (*v ten den ráno papež Pavel VI. posvětil základní kámen pro nějaký jiný kostel, který měl nést název Matri ecclesiae*) a dal budoucí římské svatyňce jméno MATRI ECCLESIAE. V této přednášce, která může platit jako Zakládací listina pro Belmonte, je zřetelné, že náš otec vidí pro Schönstatt nový obraz poslání, které církev v koncilu sama o sobě získala. Ano - je přesvědčen, že v Schönstattu se tento obraz církve stal účinným již před koncilem (*jinak řečeno: pokoncilní obraz církve byl v Schönstattě už prakticky dávno žitý*). V našem otci žije věřící jistota, že Schönstatt má poslání pro uskutečnění závěrů koncilu a prosazení tohoto nového obrazu církve.

Svou vizi obnovené církve spojil s tímto místem na Via di Boccea a tento pozemek (*během svých 10 návštěv Říma*), celkem třikrát navštívil. Ve víře v poslání našeho otce a z věrnosti k němu jsme jako nosné společenství navzdory mnoha těžkostem a odporům na tomto místě setrvali. V důvěře v něho a MTA jsme začali (*V r. 1965 požádali o stavební povolení pro svatyňku a další domy. Povolení stále nedostávali. Celé se to protahovalo. Každý rok se žádost urgovala. Na stolech úředníků se kupily hromady papírů. Zdálo se, že se to nikdy nemůže povést bez úplatku, na který úředníci zřejmě čekali. Ale my jsme se rozhodli úplatek nedat, protože jde o věc MTA a ona si svou věc prosadí i bez úplatku. Po 37 letech čekání naplněného modlitbami, podloženého obětmi jsme v r. 2002 dostali povolení ke stavbě. V r. 2004 byla svatyňka Matri ecclesiae v Římě-Belmonte vysvěcena.*) a za čtyři týdny 16. 11. 2017 už můžeme ten velký konferenční dům - DOMUS PATER KANTENICH, který nese jeho jméno, vysvětit. (*Na ten-*

to Dům P. Kantenicha darovala Liga sch. maminek ČR dar ve výši 1000,- Euro - čímž zaplatila symbolicky „jeden sloup“ v tomto domě, kterých je tam 284 - tolik, jako v Berniniho kolonádě na svatopetrském náměstí. Každý ze sloupů může nést jméno. Sch.maminky požádaly, aby na sloupu bylo jméno „Sestra Květa“ - na památku Mariiny sestry Květy Jarmily Smyčkové z Brna, zakladatelky ligy sch.maminek v naší vlasti.) Tuto vizi bych rád pro Vás představil a raduji se, že jste si to skrze patera Králíka pro váš Říjnový týden vymodlili.

VIZE NAŠEHO OTCE O NOVÉ CÍRKVI

Po krátkém odkazu na rozmanité diskuse v koncilní aule jmenuje náš otec nejprve tři rysy, které vytvářejí obraz nové církve:

1. „Je to církev, která je na jedné straně hluboce vnitřně spojená s tradicí, ale na druhé straně je nesmírně svobodná, zbavená zatuhlých forem, svázaných s tradicí.“

2. Je to církev, která je v nesmírně hluboko sahající bratrskosti sjednocená, avšak zároveň i hierarchická, ba otcovsky směřovaná a řízená.

3. Je to církev, která má poslání, stát se duší dnešní a nadcházející kultury a světa.“

4. Se zvláštní láskou pak vykresluje mariánskou tvář církve. „Maria je vzorem a matkou církve.“

5. V jedné další přednášce po svém návratu do Schönstattu hovoří o „chudé církvi, která se loučí s obvyklou pompou“ a která „je přítelkyní chudých“.

6. Církev, která se nespolehá na bohatství a politickou moc, ale „která je skrz naskrz řízena Duchem Svatým.“

7. Konečně popisuje ideál „pokorné církve, která sama vyznává své viny a má odvahu, prosit o odpuštění.“

Těchto sedm rysů jeho obrazu církve vyplývá z přednášky k symbolickému položení základního kamene a z další přednášky po jeho příjezdu do Schönstattu. Zcela očividným způsobem odpovídají obrazu, který má před očima náš svatý otec papež František. Jsem přesvědčen, že by to našeho otce potěšilo, kdyby mohl zažít tohoto papeže a jeho obraz církve.

BELMONTE JAKO TVÁŘ SCHÖNSTATTU V SRDCI CÍRKVE

Nestačí, stále znovu přednášet vizi obnovené církve a mnoha slovy ji popisovat. Musí se stát viditelnou v našem hnutí, kde schönstattští vždycky spolupůsobí v životě církve. Musíme si rozumět ve věcech stavebního

plánu a v jeho rysech, v obrazu církve jako laici a kněží, jako spolupracující v pastoraaci, kde stále přejímáme úlohu v našich farních obcích a diecézích.

Belmonte by mělo navíc být místem, kde se Schönstattské hnutí může zažívat a dotýkat se zdroje milosti a jejího vyzařování. Náš otec nechtěl prezenci svého mnohočlenného zakládání v Římě ve formě generalátů, (*jak to mají mnohé řeholní řády kongregace a novodobá hnutí*), ale mluvil o „prokuraturách“. To znamená prezenci, která nemá být zaručována mocnými společenskými domy, ale spíš jednotlivými osobami a menšími skupinami. Na Belmonte není jenom svatyňka a možnosti přespání a pořádání konferencí, ale řada apartmánů, kde mají

v Římě svůj domov zástupci svazů a spolků. Na Belmonte mají tyto společnosti mít možnost žít společně a přitom ve své mnohosti. Toto samozřejmě staví vysoké nároky na volbu osob.

Přítomnost schönstattské rodiny v srdci církve cílí na kontakty k vedení církve

a současně umožňuje kontaktní péči s jinými církevními hnutími a společenstvími.

Tak hledíme s naším zakladatelem v pohledu na velký cíl sjednocení apoštolských sil ve smyslu světového apoštolského svazu.

BELMONTE JAKO KAZATELNA A FÓRUM NAŠEHO OTCE V ŘÍMĚ

Aby se vize našeho otce přenesla do Říma, má se Belmonte stát místem, kde poselství a myšlení našeho otce a zakladatele budou reflektována a skrze dialog vnášena do církve. Tady mají zástupci a zástupkyně našich společenství život a naléhání světové církve přijímat, společně prožívat a vnášet do života schönstattske rodiny. Belmonte chce být místem, kde má náš otec kazatelnu a fórum v srdci církve.

K tomu postupně potřebuje různé typy konferencí:

- Konference k aktuálním tématům světové církve s vypracováním příspěvku našeho zakladatele (srovnej naléhavé prosby ze sbírek textů k ročním tématům posledních papežů)
- Příležitostné kongresy k ústředním naléhavým tématům zakladatele jako např. kongres k tématu svazové teologie, mariánské svěcení, obraz církve...
- Mezinárodní konference k výměně zkušeností ve smyslu „stan pro svazovou kulturu“
- Konference k reflexi a zamyšlení nad posláním Schönstattu pro církve s různým rozčleněním
- Exerciice v duchu našeho otce
- Putování do Říma ve stopách zakladatele

BELMONTE - MÍSTO SETKÁVÁNÍ PRO ITALSKOU SCHÖNSTATTSKOU RODINU

V Domě patera Kentenicha se počítá s možnostmi výstavby pro italskou rodinu.

Během doby stavby na Belmonte schönstattská rodina v Itálii viditelně vyrostla a na Belmonte zdomácněla. Abychom byli v římské církvi vnímáni, potřebujeme italskou schönstattskou rodinu.

Belmonte se podaří jenom ve společném úsilí všech. Potřebuje mnoho lidí, kteří věří v poslání našeho otce a trvají na jeho vizi obnovené církve. Děkuji Vám, že tuto vizi svým způsobem nesete.

Autor: Msgr. Dr. Peter Wolf

Přeložila: Mojmíra Riedlová

ÚMRTÍ NAŠEHO OTCE A UČEDNICTVÍ AŽ ZA SMRT

2. přednáška při Říjnovém týdnu 2017 v Rokoli (sobota 21. 10. 2017)

Milá schönstattská rodino v České republice!

Je pro mě velkou radostí, že jste mě pozvali k Vašemu Říjnovému týdnu v roce P. Kentenicha.

S radostí Vám podám svědectví o svém zážitku ze dne úmrtí a pohřbu našeho otce a zakladatele před už téměř 50 lety. Rád přetvářám zkušenosti, jak může učednictví přetrvávat a růst i přes práh smrti.

KONFERENCE SCHÖNSTATTSKÉ TEOLOGICKÉ SPOLEČNOSTI O ZAKLADATELI

V týdnu před 15. zářím 1968 jsem byl se společností schönstattske teologů společně s jejím vedoucím rektorem Heinzem Dresbachem při příležitosti naší výroční konference na Canisiusshofu u Köschingu. Tehdy jsem se zúčastnil jako jeden z nejmladších teologů.

Pro tuto konferenci se nám podařilo získat P. Menningena, kterého jistě znáte z literatury. Byla to pro mě první konference, která se nezabývala některým ze známých schönstattske témat, ale samotným zakladatelem. Zcela v duchu P. Menningena téma znělo: „Struktura myšlení a bytí zakladatele, její rozvoj v rané historii Schönstattu, odpověď na aktuální časové otázky“.

S velkou pozorností jsme sledovali jeho přednášky, obohacené mnoha příběhy, které dokázal živě vyprávět. Mnohé ze života našeho otce, co je dnes důvěrně známo, bylo tehdy ještě velice zatemněno.

Vyplynulo jenom několik jednotlivostí ze „skrytých let“, jako „zasvěcení devítiletého“, napětí při studiu v Limburgu a problémy kolem připuštění k profesi a ke kněžskému svěcení. Pan pater stál před námi jako velká zakladatelská postava s obrovským posláním, kterou k tomu Bůh a Panna Maria skrze některé zkušenosti dlouhodobě připravovali.

Po této studijní části naší konference s P. Menningem a po jeho odjezdu jsme s rektorem Heinzem Dresbachem ještě setrvali až do konce týdne. Chtěli jsme rozvažovat nad úmluvou lásky s Duchem Svatým, kterou jsme v předcházejícím roce uzavřeli v Oberkirchu. Co se tehdy stalo? Byla to moje první teologická konference. Byl jsem velmi zklamán, že z celého Německa se sešlo pouze deset teologů. V této náladě zklamání a rezignace jsme se druhý den zúčastnili rozpravy o Písmu ve svatyňce v Oberkirchu. Přenesli jsme lavice do volného prostoru a seděli jsme v kruhu ve svatyňce. Společně jsme četli svatodušní vyprávění z dějin apoštolů a objevili, že schází symbol Ducha Svatého. V rozpravě o svatodušním vyprávění se naše nálada po-

stupně proměňovala. Tato rozprava, ve které jsme docela silně vnímali paralelu k biblické situaci, znamenala obrat a nový začátek teologické společnosti.

Na konci konference bylo přijato rozhodnutí uzavřít úmluvu lásky s Duchem Svatým. Tuto úmluvu lásky jsme chtěli uzavřít v neděli při závěru naší konference. Pro přípravu jsme po celou noc prodlévali v domácí kapli Canisiusshofu při eucharistických adoracích, které trvaly až do 7 hodin ráno. Já jsem si nadto předsevzal učinit při této noční adoraci rozhodnutí, do kterého kněžského společenství vstoupím.

TELEFONÁT SE ZPRÁVOU O ÚMRTÍ

Po nedělní mši svaté s rektorem Dresbachem v ještě nedokončené svatyňce jsme šli na snídani. Při čekání na snídani byl rektor Dresbach odvolán k telefonu. Když se vrátil, sdělil sevřeným hlasem: Zemřel pan pater. Plakal jako dítě, kterému právě řekli, že zemřel jeho otec. On ztratil svého otce a my našeho velkého zakladatele. Bylo to pro mne poprvé, co jsem zažil, že pan pater je jako otec. Úplně se ztišil a jenom pomalu jsme se zase rozmluvili.

OSOBITÉ SLOVO OTCOVO K ÚMLUVĚ LÁSKY S DUCHEM SVATÝM

Pokusili jsme se pochopit, co se stalo. Příprava na obnovu úmluvy lásky s Duchem Svatým s sebou brzy přinesla vzpomínku na reakci otce a zakladatele před rokem. Tehdy nás pět z našeho kruhu navštívilo zakladatele a informovali ho o naší úmluvě lásky s Duchem Svatým. On na to odpověděl: „Jestliže jste uzavřeli úmluvu lásky s Duchem Svatým, pak mohou klidně zemřít.“ Tato slova zapůsobila. Najednou dostala zcela jedinečnou váhu. Zasáhlo nás to. A brzy padla také slova o „po-

velikonočním věku“, který nyní nastává.

Opakuji to ze záznamů rektora Dresbacha o jeho projevu odpoledne v hodině svčení.

Při něm zdůraznil:

„že nyní pro schönstattskou rodinu začíná úplně nová epocha, tak zvaná 'povelikonoční epocha'. Nyní je otec v nebi a proto i stále u nás a u celé rodiny! Můžeme ho nyní brát v úvahu neustále a ve všech záležitostech. A to teď musí začít. Teď ho máme k dispozici víc než doposud.“

Při konferenci na Canisiushofu měli teologové od počátku u sebe také symbol Ducha Svatého z Oberkirchu. S tímto symbolem jeli o den později společně s rektorem Dresbachem do Schönstattu. Večer přišli do adoračního kostela. Byl přechodně uzavřen, protože právě převáželi mrtvé tělo pana patera. V životopise rektora Dresbacha zaznamenal rektor Gebert tuto zprávu: „Zatímco jsme stáli před zamčeným kostelem blízko jeho vcho-

du, rozrušila se přesně nad kostelem bouře s nezvyklým množstvím blesků a hromů. Takovou bouři jsem ve svém životě prožil jen

velmi zřídka. Připadalo mi, jako kdyby se ďábel mocně bránil proti tomu, že od nynějška bude otec od nás uctíván.“

PŘÍCHOD K OTEVŘENÉ RAKVI

Krátce nato se mohli mladí teologové modlit u otevřené rakve pana patera. Postavili k rakvi pro nastávající čas symbol Ducha Svatého. Po více odpolední mohli za ním u oltáře slavit mši svatou. Tento symbol byl přítomný také při pohřbu. Já sám jsem přijel do Schönstattu teprve v předvečer pohřbu. Spolubratři mně vyprávěli, jak tu všechny dny stále byli u otce, jak mezitím při bohoslužbách zpívali také velikonoční písně a Aleluja, zcela podle slov o začátku „povelikonoční doby“. Silně ještě v sobě nesu vzpomínku, jak jsem stál u otevřené rakve a všiml jsem si, že na překrásném bílém mešním rouchu byl nad

jeho srdcem vyšíty symbol Ducha Svatého. Jevilo se mi to jako tiché ANO, poslední potvrzení našeho otce pro naši úmluvu lásky s Duchem Svatým.

ZÁŽITEK POHŘBU

Protože jsem v týdnu nemohl bezdůvodně přebývat v Schönstattu, směl jsem pak příští den být přítomen při pohřbu jako ministrant. Nikdy předtím jsem nezažil, aby za rakví kráčelo tolik lidí. Nikdy nezapomenu, jak stovky sester následovaly za rakví. Některé vpravo a vlevo nesly lilie a za nimi pokračovala nedohledná řada žen a mužů, stovky kněží a mladistvých. Nikdy předtím nebylo možno tak zřetelně pozorovat, kolik lidí přivedl náš otec na cestu následování. Opakovaně mi probíhalo hlavou: Co tady prožíváš, to lze popsat pouze adekvátně s kategoriemi církevních dějin. Mě a některé z naší teologické společnosti tehdy napadla myšlenka, jak by nějaký jezuita nebo františkán mohl být opravdu vděčný a hrdý, kdyby mohl být při pohřbu svého zakladatele. V tento den bylo možno cítit a rukama osahat, že jsme nebyli sami se svou vírou, že náš zakladatel bude i po své smrti působit a nacházet lidi tak, jako kdysi Benedikt, František a Ignác.

ZAČÁTEK KANDIDATURY U OTEVŘENÉHO SARKOFÁGU

A neustále mi procházela hlavou myšlenka, že jsem se právě ještě bezprostředně před smrtí našeho otce rozhodl pro jeho svaz kněží. Večer před pohřbem rozhodlo generální vedení svazu o mém připuštění k noviciátu. V den pohřbu před ještě otevřeným sarkofágem v kapli zakladatele měl náš kurs zahájit noviciát pro svaz kněží. Protože se toho dne u původní svatyňky dělo tolik věcí, začali jsme náš poutní pochod u svatyňky Paní ze

Schönstattu a s farářem Otto Maurerem jako naším novicmistrem jsme táhli k hoře Schönstattu. Tam jsme krátkou modlitbou zahájili naši kandidaturu.

UČEDNICTVÍ I PO SMRTI ZAKLADATELE?

Následující doba noviciátu byla zcela ve znamení: „učednictví i po smrti“ (být učedníky i po smrti mistra).

Byli jsme si dobře vědomi toho, že smrtí zakladatele nastala nová situace. Nikdy jako kurs nemůžeme jít k zakladateli očekávat potvrzení našeho kursovního ideálu. Nikdy od něho nedostaneme kázání, jako náš předchozí kurs. Chtěli jsme učinit zkušenost, jak může probíhat následování a učednictví po smrti zakladatele. Stále víc jsem se zabýval myšlenkami podobnosti situace učedníků Ježíšových a našeho pokusu, být žákem a učedníkem našeho zakladatele.

Najednou měly příběhy Nového zákona nový zvuk, byly nově aktuální. Stále znovu jsme četli projevy na rozloučenou v Janově evangeliu, velikonoční příběhy v evangeliích, vyprávění o Emauzích a historii svatodušních svátků. Pokoušeli jsme se pochopit, co znamenají slova „následování“ a „učednictví“. Jako mladí studenti teologie jsme studovali, co je kolem Ježíšova poslání, které pokračuje v apoštolech. Studovali jsme dopisy apoštola Pavla a jeho názor na charismata, která Duch Svatý daruje mladé církvi, aby Ježíšův duch zůstal živý. Bylo pro nás důležité, aby církev a Schönstatt nezapomněly na Ducha Svatého a aby žily z naděje na Nové letnice, což chtěl druhý vatikánský koncil. V tento den bylo možno cítit a rukama osahat, že jsme nebyli sami s tušením a vírou, že náš zakladatel bude působit i po své smrti. Byli jsme naplněni důvěrou, že on nalezne lidi pro nástupnictví jako Benedikt, František a Ignác.

PRVNÍ MOST PŘES SLOVA ZAKLADATELE

Bylo nám jasné, že jako v mladé církvi musejí pro nás stále důležitější úlohu hrát slova zakladatele, jeho naléhavé prosby, jeho kázání, jeho knihy. Jako učedníci Ježíšovi jsme vsadili na to, abychom s naším zakladatelem mohli zůstat a museli zůstat ve spojení prostřednictvím jeho slov a jeho naléhavých prosb. Z tohoto chápání jsme začali s tím, co dnes nazýváme „studium otce“ nebo „Kentenichova četba“. V Tübingenu, kde jsem trávil bezprostředně následující čas svého studia teologie, jsem se každý den před přednáškami na universitě setkával se svým přítelem z kněžského společenství k „předčítání u prof. Kentenicha“. Tak jsme to nazývali a denně jsme si navzájem tři čtvrti hodiny předčítali texty patera Kentenicha a střídavě se pokoušeli je vysvětlovat. Teprve potom jsme šli na universitu na přednášky např. prof. Ratzingera a prof. Künga. Pro nás bylo toto „předčítání u prof. Kentenicha“ důležitou zkušeností, kterou chci doporučit zejména studentům mezi námi. Byly však ještě také jiné zkušenosti, které pro nás byly důležité - a to učednictví po smrti zakladatele.

POSELSTVÍ PODOBENSTVÍ O VINNÉ RÉVĚ

Při jedné túře v době kandidatury jsme objevili jeden bildstock. Byl to kamenný kříž u cesty se symbolem vinné révy a slovy z Ježíšova rozloučení: „Já jsem vinný kmen - vy jste ratolesti“. Pro nás se to stalo centrálním poselstvím, jak chceme my - učedníci Ježíšovi - žít ve vztahu k Ježíši a k našemu otci. S tímto obrazem nám bylo zřejmé, že nejde pouze o žakovský vztah, ale o hluboké milující spojení a úrodnost. Vztah k našemu zakladateli může a musí být více než vztah žáka k dobrému profesorovi.

Náš vztah k našemu otci a zakladateli nechce být jenom jako přívrženectví ve smyslu „ideového společenství“ nebo „Kentenichovy školy“. My schönstattští - zvláště v našich svazech a spolcích - chceme prožívat vztah k zakladateli, který znamená víc než být „znalcem jeho spirituality“. Chtějí žít jako jeho přívrženci, kteří z Božího hlediska mají společné poslání a společné požehnání. Tak jsme chápali, co generace kněží před námi chtěla vyjádřit, když ve spojitosti s 20. lednem 1942 uzavřela akt poslušnosti vůči našemu zakladateli.

KAPLE ZAKLADATELE JAKO ZVLÁŠTNÍ MÍSTO

Při setkáních našeho kursu jsme pokaždé chtěli strávit nějaký čas u sarkofágu v kapli zakladatele, kde byl zahájen náš noviciát. Bylo to pro nás stále více místem blízkosti a setkání s naším otcem. Tam jsme otci předčítali náš životní román, než jsme o něm pohovořili s naším terciátním mistrem. Byl jsem si tehdy velice vědom toho, že mi otec s velkým zájmem naslouchá. Od té doby jsem v blízkosti sarkofágu strávil mnoho hodin v důvěryplném vědomí, že jsem mu na tomto místě zvláště blízko. Tady jsem dále promýšlel řadu úvah a v zodpovědnosti za své společenství se modlil před některými rozhodnutími. Často jsem tam potkával lidi z mnoha zemí světa, kteří se tam modlili s neuvěřitelnou důvěrou, předávali otci fotografie svých dětí a svých skupin a nespočetné dopisy. Často jsem měl radost, kolik lidí z celého světa cítilo, že je přitahuje a chtějí náležet k jeho učedníkům. Od něho vychází spojení, přesahující smrt, které zahrnuje, co se v církvi Latinské Ameriky a v kázání našeho papeže stále označuje jako „misionářské učednictví“.

Přeji Vám v české schönstattské rodině, aby rok patera Kentenicha posílil spojení s naším otcem a probudil misionářské učednictví. Nechť je tento rok vyznačen touhou a stálým pokusem o lepší pochopení našeho otce a přenesení jeho vroucích přání do budoucnosti.

Autor: Msgr. Dr. Peter Wolf
Přeložila: Mojmíra Riedlová

BELMONTE - DAR OTCI ZAKLADATELI, ČESKÁ MÍSTNOST - DAR PRO BELMONTE

„Tento dar přijmu rád a okamžitě“, řekl P. Kentenich - jak zmínil ve své přednášce mons. Dr. Wolf, letošní host ŘT - na dotaz biskupa Tenhumberga, tehdejšího předsedy Generálního prezidia v roce 1965. Stavba svatyňky a centra v Římě se mezitím skutečně za velkých překážek podařila a centrum bylo 16. listopadu letošního roku slavnostně požehnáno. Belmonte se stalo symbolem našeho poslání pro církev a splněním otcovy výzvy „Marsch nach Rom“ („Hybaj do Říma“).

„Tento dar přijmu rád a okamžitě“, říká P. Kentenich dnes také nám, když se chystáme duchovně podkládat již zhotovený rám obrazu MTA, kříž a Pražské Jezulátko, symboly, které budou reprezentovat náš národ v naší „české místnosti“ v centru Schönstattského hnutí v Římě.

Uplynula také dost dlouhá doba, kdy jsme na setkáních koordinační rady

a centrály promýšleli podobu a ztvárnění těchto symbolů.

Pražské Jezulátko je už na Belmonte „doma“ několik let. Je jedním z nejznámějších atributů naší země. Malý Král, který vládne světu. Bůh - Dítě. I my se máme stát dětmi, dětmi vůči nebeskému Otci.

Kříž je protikladem jesliček, jejich „dospělou“ podobou. Pro naši místnost jsme zvolili kopii Myslbekova kříže, která je pro nás typická. Pán Ježíš visí v odevzdanosti a oddanosti Otci mezi nebem a zemí, s hlavou nachýlenou k nám lidem, jako příklad lásky a vydanosti.

V rámu obrazu Matky Tříkrát podivuhodné jsou ztvárněny dějiny schönstattské rodiny u nás. Dominantní Svatováclavská koruna odkazuje na četné korunovace P. Marie, její královskou moc, ale i na počátky našich národních dějin, naše světce a mariánskou úctu našeho národa (ve vitráži čelního okna Svatovítské katedrály má P. Maria na hlavě také tuto korunu). Zároveň připomíná, že ve Svatováclavské kapli je od roku 1978 naše národní svatyňka.

Jako protipól koruny se ve spodní části rámu tyčí věže posvátného Velehradu -

BEL Monte

symbolu křesťanství, sv. Cyrila a Metoděje i P. Marie, Královny Moravy.

Do původní svatyněky na levé straně rámu je vsazena naše „původní“ kaplička s pramenem, která symbolizuje začátky Schönstattského hnutí v naší zemi i proud milostí, který tu vytryskl 11. srpna 1939, a první generaci „ducha zakladatelů“. Symbolická mříž vězení postavená jako hráz proti proudu připomíná utrpení a pronásledování v době totality.

Na druhé straně rámu je svatyněka Betlém jako symbol „nové doby“ a celá kompozice je dokončena znamením Belmonte - svatyněkou uprostřed Svatopetrského náměstí.

Klasy umístěné v rámu jsou připomínkou setby a prvotin - naší první generace schönstattske rodiny. Lipové ratolesťi doplňují jako národní strom vhodně celý rám. Mohou být znamením našeho „specifického“ poslání - být rodinou, vytvářet vztahy, být tmelem - list lípy připomíná srdce.

Než dojde k předání našeho daru na Belmonte, bylo by vhodné ho duchovně podložit. Jak? O tom se můžete pobavit ve svých skupinách a složkách. Jistě si každý najde část, symbol, který je mu blízký. Říká se, že láska je vynalézavá.

Pokud by chtěl někdo ještě přispět finančně, může tak učinit a svůj příspěvek poslat na účet: 0108667931/0300, variabilní symbol: 1592018.

Na závěr je třeba dodat, že celé dílo pro nás vytvořil podle návrhu Olgy Langrové pan ing. Josef Zelinka, řezbář z hanáckého Slovácka.

sestry z Rokole

SCHÖNSTATT JAKO RODINA

Nejen když se držíme při slavnostních příležitostech za ruce a zpíváme „Spoj nás v jedno, Pane, láskou svou...“, ale i ve všedním dni. Už mnoho let usilujeme o to, abychom na sebe vzájemně v poledne při „Anděl Páně“ nebo při „polední hodině“ mysleli.

V posledních letech to nabývá ještě daleko konkrétnější formy. Vylosujeme si složku, za níž se po celý rok modlíme. Nejde jen o duchovní podporu a propojení v Božím světě. Ze zkušenosti můžu říct, že to rozvíjí zpětně i propojení v rovině zcela přirozené.

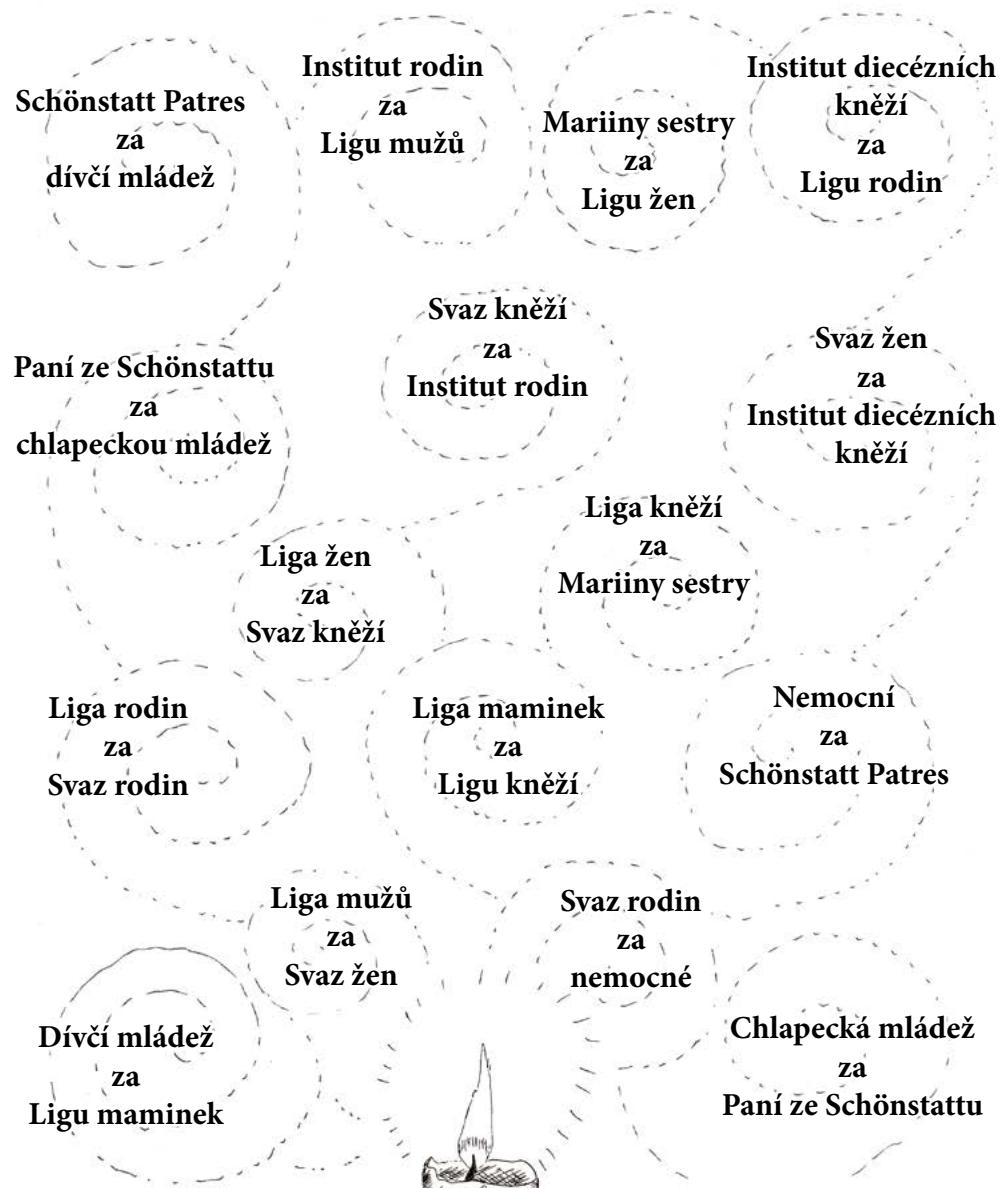
Povím vám několik nápadů, které jsem zažila na vlastní kůži. „Jedni“ si vyžádali fotku všech našich kurzů a celý rok ji každý z nich měl v domácí kapličce, „aby nás měli trvale na očích“. V dalším případě v průběhu roku chodily dotazy na život a starosti naší společnosti, aby modlitby byly daleko konkrétnější. Důsledkem toho ale zároveň bylo, že „tihle“ poznávali náš život, naše radosti a starosti. A když někoho znám, modlím se za něj jiným způsobem. Když někoho poznávám, je to i cesta pro růst lásky k němu.

Tak tedy přistupme k losování a podívejme se na TU SVOU SLOŽKU...

Kateřina Stejskalová

VZÁJEMNÉ MODLITBY

jako vyjádření rodinnosti českého sch. hnutí

... modlitba má

ať k Tobě stoupá...

METODA SEDMI KROKŮ

1. Zveme Boha/P. Marii mezi sebe. Ztišme se k modlitbě, poprosme o Jeho přítomnost, otevřenost, světlo a moudrost.

2. Čteme text. Někdo ze skupiny pomalu přečte určený text.

3. Prodléváme u textu. Pomalu si text sami čteme a prodléváme u něj.

4. Necháme Boha, P. Marii, aby k nám v tichu promluvil, nasloucháme... Promlouvá k nám Bůh. Jde tu o vzácnou příležitost setkat se osobně s Ježíšem, P. Marií. Nebo si můžeme v srdci také klást otázky: Co mi říká o sobě? Na co se mě ptá? Co já odpovím? Co po mně chce?

5. Vzájemně si sdělíme, co se nás dotklo, co nás oslovilo v textu, co nám daroval Bůh. Společně se sdílíme, které slovo a jak nás oslovilo, co pro nás ta která věta obsahuje za poselství, jakou nám dává naději, jaké nám ukazuje východisko. Mluvíme o sobě, nekážeme pro druhé! Nechceme radit druhým, co mají dělat. Nevedeme diskusi, neodcházíme od tématu.

6. Rozmlouváme mezi sebou o tom, co Pán od nás chce. Přemýšlíme o předsevzetích pro sebe i o úkolech pro naši skupinu, které z tohoto setkání s Pánem pro nás vyplývají.

7. Spontánní modlitba vlastními slovy. Všechno, co jsme dělali při sdílení Bible a o čem jsme společně uvažovali, se může odrážet v naší spontánní modlitbě. Ukončíme spontánní modlitby modlitbou, kterou všichni znají.

Modlitba

Bože, náš Otče,
 daroval jsi nám v P. Kentenichovi otce
 a proroka, Duchem Svatým zapáleného
 svědka a hlasatele tvého poselství
 pro dnešní dobu. Zapal nás jeho ohněm.
 Dej nám jeho zakladatelského ducha.
 Kež je jeho charisma v nás tak živé,
 abychom mohli ovlivnit budoucnost
 církve a společnosti. Jeho víze ať je naší vizí:
 Ze síly úmluvy lásky má povstat nový svět
 – svět, který lidé, tam kde žijí a působí,
 utvářejí kulturou úmluvy.
 Nebeský Otče, prosíme tě:
 Přijmi P. Kentenicha do sboru církví
 uznaných svatých. Otevři jemu a jeho poslání
 všude dveře, aby mohl vést mnoho lidí cestou
 k plnosti života, cestou k tobě. O to tě prosíme
 ve společenství s Marií,
 naší Třikrát podivuhodnou Matkou,
 Vítěznou Královnou schönstattskou,
 skrze Krista našeho Pána. Amen.

Rok P. Kentenicha 15. 9. 2017 – 15. 9. 2018

